

begyndt; tværtimod, det er dem, som have stillet de nye Krav, der have Ansvaret. Dertil kommer, at, saaledes som Udvillingen er gaaet, og saaledes som Forhandlingerne have været her i Thinget, er Resultatet deraf blevet, at vi staa med en midlertidig Bevilling til 1ste April næste Aar. Altsaa, vi staa fuldstændig sikre indenfor Loven, og der er ikke de Farer, som der kunde være, hvis vi vare i den forrige Situation. Vi staa nu saaledes, at det mod enhver af de Betragtninger, som vare hente fra Hensynet til Forfatningen og fra Frygten for, hvilken farlig Betydning det vilde have for Landets Stilling udadtil; mod enhver af disse Betragtninger kan ansføres, at vi staa sikre ved, hvad der er foregaaet i denne Samling, thi vi have en vedtagen, en midlertidig Finantslov; vi staa indenfor Loven; denne Kamp vil kunne udkæmpes fuldstændig med konstitutionelle Midler. Kan Folkethinget ikke tage en Kamp op under saadanne Forhold, hvor det staa paa Lovens Grund, og hvor det utvivlsomt har Retten paa sin Side og ikke selv har begyndt Striden, da kan Folkethinget overhovedet aldrig tage en saadan Kamp, og da kan Befolkningen overhovedet aldrig bære den. Jeg skal indrømme, at dersom der ikke var sket saa betydelige Dødsfald og gjort saa store Stridt for at tilvejebringe Overenskomst, og i det Hele fremme Samarbejdet mellem Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer, som sket er, og særlig fra den Side, hvortil jeg nærmest hører, vilde jeg maatte være mindre utilbøjelig til at have ladet de Herrer, som i de sidste Dage have ønsket at gaa denne Vej eller en lignende, fortsætte deres Forsøg. Men efter Alt, hvad der er blevet gjort fra vor Side, efter Alt, hvad der er sket i de sidste Aar, og efter den fuldstændige Mangel paa Evne fra Regjeringens Side til at benytte en saadan Situation paa den for Landet fordelagtigste Maade, forstaaer jeg ikke, at Nogen kan vente, at vi fra vor Side skulde vilde række en Haand, ja, jeg vil sige en Finger, til nye Indrømmelser. Thi jeg gjør mig ingen Illusion om, at saadanne Indrømmelser skulde være til nogen Nytte, jeg vilde ikke kunne forsuaere overfor den nuværende Regjering og overfor den nuværende Situation at tilraade at gaa ind paa saadanne Indrømmelser, som ere bleve omtalte, men som heldigvis nu ikke synes at have nogen Fremtid for sig mere. Jeg vilde ikke kunne gjøre det, fordi det er min fulde Overbevisning, at der i saa Henseende er gjort maasse Mere, end hvad der burde gjøres, og at der fra anden Side har viist sig en saa fuldstændig Uegyldighed, at der snarere fra den Side er kommet mere Lyst til at stille større Fordringer, alt efter som Folkethinget i de sidste Aar har viist sig mere imødekommende. Jeg vil til Slutning kun beklage, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds, det ærede Medlem fra Odder (Winther), vedblivende kommer tilbage til sin

Frygt eller sin Angstelse med Hensyn til den midlertidige Finantslov. Jeg tror, at det kun kan bidrage til at svække, hvad i Grunden Alle synes at være enige om hidtil, at en saadan midlertidig Finantslov er en Bevilling, der kun giver Ret til at afholde, hvad der udtrykkelig staa i den, nemlig de nødvendige løbende Udgifter, og jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem endog har kunnet støtte den Betragtning, som dog ikke er fremkommen, saavidt jeg har hørt, fra noget Regjeringsmedlem, men vel er kommen frem i den regjeringsøventlige Presse her i Hovedstaden, og som gaar ud paa at ville influere, at Regjeringen skulde vilde benytte den midlertidige Bevillingslov til at afholde Udgifter, som ikke havde Gjæmmel i de hidtil gjældende Regler. Jeg tror ikke, at det er klogt, at man har gjort det; men jeg vil dog sige, at, selv om man kunde nære en saadan Frygt, hvad gjorde saa det? Hvorledes skulde det kunne forandre vor Holdning? Vilde de ærede Medlemmer, som tage Ordet for denne Frygt — og jeg tror, at den kan komme fra forskellige Sider — vilde de, hver Gang denne Tanke opstaa hos dem, at det er muligt, at den nuværende Regjering, naar den ikke fik, hvad den vilde, tog det selv, saa efter de sidste Aars Erfaringer om, hvorledes Regjeringen paa mangfoldige Maader har vidst at hjælpe sig finantsielt imod Folkethingets Ønske, tage Rettesnor derefter, tror jeg, at de maatte komme til at give overmaade meget Mere, end de nogensinde havde tænkt paa. Nei, sikre sig imod, at en Regjering kan paa eget Ansvar begaa Overtrædelser, kunne vi ikke, og den fletteste Vej til at sikre sig derimod vilde ganske sikkert være den Vej, som det ærede Medlem synes at anbefale, nemlig at stemme imod den midlertidige Lov. Den vilde være endnu flettere end ligefrem at enes om en anden Form (Winther: Jeg stemte ikke imod!) Naa, det ærede Medlem stemte ikke imod; saa har det ærede Medlem ogsaa Ansvar for den midlertidige Finantslov. (Winther: Jeg stemte slet ikke!) Naar det ærede Medlem afholder sig fra at stemme i en saadan Sag, kommer et Ansvar alligevel til at hvile paa ham. Jeg tror, oprigtigt talt, naar jeg ser den Sver, hvormed der virkes, og navnlig den Sver, hvormed der ogsaa i Presen er arbejdet for at gjøre os bange for ikke at komme til en Overenskomst, og den overordentlige Sver, hvormed man har søgt at vise, hvor farlig den midlertidige Finantslov er — ja, jeg tror endog, at man er kommen saa vidt, at man enkelte Steder næsten betragter en saadan midlertidig Finantslov, som man altid har krævet og forlangt og siden 1848 har givet, som isølge sit Indhold meget værre end en provisorisk Finantslov — jeg siger, at efter denne næsten overspændte Betragtning af den midlertidige Finantslov og den store Sver, der er fra samme Side for dog at befri Regjeringen for fremdeles at leve paa den, kan jeg ikke